

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 448/2014
19.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљених С.П. и др., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. Кривичног законика у саизвршилаштву-у вези са члановима 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости: браниоца окривљеног С.П. – адвоката С.М., браниоца окривљеног Р.Б. - адвоката В.В. и браниоца окривљеног М.В. – адвоката С.М., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.73/12 од 19.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4654/13 од 06.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 19. маја 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б. - адвоката В.В., као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. – адвоката С.М., због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.73/12 од 19.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4654/13 од 06.02.2014. године, док се у осталом делу захтев браниоца окривљеног Р.Б. – адвоката В.В. **одбацује** као недозвољен.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.П. – адвоката С.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.73/12 од 19.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4654/13 од 06.02.2014. године, **одбацује се** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К бр.73/12 од 19.06.2013. године, окривљени С.П., Р.Б. и М.В., оглашени су кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су осуђени, и то окривљени С.П. и Р.Б. на казне затвора у трајању од по 1-једне године, а окривљени М.В. применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ на казну затвора у трајању од 9-девет месеци.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да плате суду, на име трошкова кривичног поступка, износе од по 17.640,25 динара, те на име паушала износе од по 5.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Према окривљенима С.П., Р.Б. и М.В., изречена је и мера безбедности забране вршење позива, делатности и дужности везаних за располагање, коришћење, управљање и руковање туђом имовином у трајању од 1-једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што је истовремено одређено да се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања мере.

Ставом два исте пресуде, окривљени Б.В. је на основу члана 355. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. и 4. КЗ у саизвршилаштву са окривљеним Р.Б. – у вези са чланом 33. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 4654/13 од 06.02.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Ужицу и бранилаца окривљених С.П., Р.Б., М.В. и Б.В., а пресуда Вишег суда у Ужицу К бр. 73/12 од 19.06.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

-бранилац окривљеног С.П. – адвокат С.М., на основу члана 485. став 1. ЗКП – повреде закона, с тим што из образложења произилази да захтев подноси конкретно због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину у делу који се односи на окривљеног С.П. и предмет врати Вишем суду у Ужицу на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем;

-бранилац окривљеног Р.Б. - адвокат В.В., због повреде кривичног закона и повреда Законика о кривичном поступку (члан 485. тачка 1. и 3. ЗКП), с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, те због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног М.В. – адвокат С.М., на основу члана 485. став 1. ЗКП, због повреде закона, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио захтеве за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама

против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је применом члана 604. ЗКП у погледу првостепене пресуде, након оцене навода захтева, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.Б. и М.В. у делу у којем се односе на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП су неосновани, док су захтеви браниоца окривљеног С.П., као и захтев браниоца окривљеног Р.Б. у осталом делу, недозвољени.

Бранилац окривљеног Р.Б. у захтеву за заштиту законитости, указујући на повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, истиче да ни у првостепеној, а ни у другостепеној пресуди, није наведено да је код окривљеног Р.Б. постојао законом предвиђени облик виности, свест о противправности, као и свест о заједничком деловању, које му се приписује, дакле, да нису наведени битни елементи бића предметног кривичног дела, па је примењен закон који се не може применити.

Супротно изнетим наводима захтева, по оцени овога суда, из изреке првостепене пресуде јасно произилазе сви елементи предметног кривичног дела, дакле свест о заједничком деловању окривљених, обзиром да су, заједно и у договору да се за наводне посредничке услуге плати накнада предузећу А. т. д.о.о. и награда за наводно успешно посредовање у отпису дуга оштећеног, лажним приказивањем и прикривањем чињеница, довели у заблуду орган управљања оштећеног предузећа, затим облик виности, обзиром да су ове радње извршене у намери прибављања противправне имовинске користи предузећу А. т. д.о.о. из Б., при чему је у изреци јасно наведена и свест о противправности дела, односно да су сва тројица окривљених били свесни својих дела и њихове забрањености, а чија су извршења хтели.

Суд је, дакле, правилно применио кривични закон када је окривљеног Р.Б. огласио кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б. у овом делу оцењени неоснованим.

У осталом делу, бранилац окривљеног Р.Б. истиче да постоји знатна противречност између изреке првостепене пресуде и „законске обавезе која прописује обавезне састојке те изреке у смислу одредбе члана 424. став 1. ЗКП“, односно указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, из ког разлога, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима. Стога је захтев за заштиту законитости у овом делу одбачен као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 2. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., у делу којим се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, је неоснован.

У вези са овом повредом закона, у захтеву се истиче да су и првостепени и другостепени суд погрешно применили одредбу члана 33. КЗ у

односу на окривљеног, обзиром да у првостепеном поступку није утврђено да је окривљени М.В. предузео било коју делатност која би се могла подвести под радње извршења кривичног дела из члана 238. КЗ. С тим у вези, у захтеву се наводи и да је окривљени потписао налог за плаћање по налогу председника управног одбора и директора предузећа, те да се његова радња стога не може оценити као противправна, нити саизвршилачка.

Међутим, изнети наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани. Ово стога што је у изреци првостепене пресуде јасно наведено да је окривљени М.В., у својству одговорног лица, финансијског директора предузећа Ф. а.д. из А., заједно са окривљенима С.П. и Р.Б. и у договору са њима, а у намери прибављања противправне имовинске користи предузећу А. т. д.о.о. из Б., извршио радње описане у изреци пресуде, конкретно да је сачинио информацију под бројем ... од 23.12.2005. године и потписао налоге финансијској служби оштећеног, на основу којих је извршено плаћање наводно извршених услуга предузећу А. т. д.о.о. из Б., иако ово предузеће није обавило услуге посредовања оштећеног предузећа у регулисању отписа дуга према Л. к. п.

Како су, дакле, у изреци првостепене пресуде јасно описане све радње које је окривљени М.В. предузимао у својству одговорног лица, финансијског директора предузећа Ф. а.д. из А., при чему из изреке јасно произилази да је поступао у саизвршилаштву са окривљенима Р.Б. и С.П., то су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног М.В. да су правноснажним пресудама учињене повреде закона, јер је погрешно примењена одредба члана 33. КЗ у односу на овог окривљеног, те тако примењен закон који се није могао применити (члан 439. тачка 2. ЗКП).

У осталом делу, бранилац окривљеног М.В. оспорава утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа од стране суда, из којих разлога окривљенима и њиховим браниоцима није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, те је захтев у овом делу одбачен на основу одредбе члана 487. став 2. тачка 1. ЗКП, у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

И захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.П., одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног С.П. је захтев за заштиту законитости поднео због „погрешне примене материјалног права и погрешне примене одредбе члана 238. став 1., члана 25. и члана 28. КЗ“, што би значило да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, међутим, у захтеву се не наводи у чему се састоји ова повреда, већ се у суштини оспорава утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди и указује на погрешну оцену доказа, те полемиче са утврђењима суда у смислу недостатака изреке пресуде.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који је у корист

окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој се повреди закона ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Како бранилац окривљеног С.П. као разлог за подношење захтева за заштиту законитости само формално наводи повреду закона због које је подношење захтева дозвољено, док суштински указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд овај захтев на основу члана 487. став 2. тачка 1. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**